

ARANJAMENTUL DE LA MADRID PRIVIND ÎNREGISTRAREA INTERNAȚIONALĂ A MĂRCILOR DIN 14 APRILIE 1891, *

revizuit la Bruxelles la 14 decembrie 1900, la Washington la 2 iunie 1911,
la Haga la 6 noiembrie 1925, la Londra la 2 iunie 1934, la Nisa la 15 iunie 1957
și la Stockholm la 14 iulie 1967

(Publicat în B. Of. nr. 1 din 6 ianuarie 1969)

ARTICOLUL 1

1) Țările cărora li se aplică prezentul aranjament sunt constituite în uniune specială pentru înregistrarea internațională a mărcilor.

2) Cetățenii fiecărei țări contractante vor putea să-și asigure protecția mărcilor lor care se aplică produselor și serviciilor și care sunt înregistrate în țara de origine, în toate celelalte țări părți la prezentul aranjament, efectuând depozitul acestor mărci la Biroul internațional al proprietății intelectuale (denumit în cele ce urmează „biroul internațional“), prevăzut de Convenția care instituie Organizația Mondială a Proprietății Intelectuale (denumită în cele ce urmează „organizația“), prin intermediul administrației țării de origine respective.

3) Va fi considerată ca țară de origine, țara uniunii speciale în care depunătorul are o întreprindere industrială sau comercială reală și serioasă; dacă el nu are o astfel de întreprindere într-o țară a uniunii speciale, țara uniunii speciale unde el își are domiciliul; dacă el nu are domiciliul în uniunea specială, țara cetățeniei sale, dacă el este cetățean al unei țări a uniunii speciale.

ARTICOLUL 2

Sunt asimilați cetățenilor țărilor contractante cetățenii țărilor care nu au aderat la prezentul aranjament, care îndeplinesc, pe teritoriul uniunii speciale constituită prin acest aranjament, condițiile stabilite prin articolul 3 al Convenției de la Paris pentru protecția proprietății industriale.

ARTICOLUL 3

1) Orice cerere de înregistrare internațională va trebui prezentată pe formularul prescris de regulamentul de aplicare: administrația țării de origine a mărcii va certifica că indicațiile care figurează în cerere corespund

*Aranjamentul de la Madrid privind înregistrarea internațională a mărcilor a fost ratificat de România prin Decretul nr. 1176 din 28 decembrie 1968 pentru ratificarea Aranjamentului de la Madrid privind înregistrarea internațională a mărcilor, în forma revizuită la Stockholm la 14 iulie 1967, decret al cărui conținut este următorul:

«Art. 1. – Se ratifică Aranjamentul de la Madrid privind înregistrarea internațională a mărcilor, în forma revizuită la Stockholm la 14 iulie 1967.

Art. 2. – La depunerea instrumentului de ratificare de către Republica Socialistă România a aranjamentului menționat la articolul 1 se va face o declarație cu următorul conținut:

„Consiliul de Stat al Republicii Socialiste România consideră că menținerea stării de dependență a unor teritorii, la care se referă reglementarea din articolul 14 alineatul 7 din Aranjamentul de la Madrid privind înregistrarea internațională a mărcilor, nu este în concordanță cu Declarația asupra acordării independenței țărilor și popoarelor coloniale, adoptată de Adunarea generală a Organizației Națiunilor Unite la 14 decembrie 1960 cu Rezoluția nr. 1514 (XV), prin care se proclamă necesitatea de a se pune în mod rapid și necondiționat capăt colonialismului sub toate formele și în toate manifestările sale.“»

1. Potrivit art. 1 din Decretul-Lege nr. 2/1989 privind constituirea, organizarea și funcționarea Consiliului Frontului Salvării Naționale, publicat în M. Of. nr. 4 din 27 decembrie 1989, „Numele țării este România. Forma de guvernământ a țării este republica“. De asemenea, potrivit art. 1 din Constituția României: „(1) România este stat național, suveran și independent, unitar și indivizibil. (2) Forma de guvernământ a statului este republica.“

2. Potrivit art. 10 din Decretul-Lege nr. 2/1989, Consiliul de Stat al Republicii Socialiste România și-a încetat existența. (n. a.)

celor din registrul național și va menționa datele și numerele de înregistrare ale depozitului și înregistrării mărcii în țara de origine, precum și data cererii de înregistrare internațională.

2) Depunătorul va trebui să indice produsele sau serviciile pentru care este revendicată protecția mărcii, precum și, dacă este posibil, clasa sau clasele corespunzătoare, după sistemul de clasificare stabilit prin Aranjamentul de la Nisa privind clasificarea internațională a produselor și serviciilor în scopul înregistrării mărcilor. Dacă depunătorul nu dă această indicație, biroul internațional va încadra produsele sau serviciile în clasele corespunzătoare ale clasificării menționate. Încadrarea în clase indicată de depunător va fi supusă controlului biroului internațional, care îl va exercita în legătură cu administrația națională. În caz de dezacord între administrația națională și biroul internațional, avizul acestuia va fi hotărâtor.

3) Dacă depunătorul revendică culoarea cu titlu de element distinctiv al mărcii sale, el va trebui:

1°. să declare aceasta și să însoțească depozitul său cu o mențiune care să indice culoarea sau combinația de culori revendicată;

2°. să adauge la cererea sa un număr de exemplare în culori ale mărcii respective, care vor fi anexate la notificările făcute de biroul internațional. Numărul acestor exemplare va fi fixat prin regulamentul de aplicare.

4) Biroul internațional va înregistra imediat mărcile depuse în conformitate cu articolul 1. Înregistrarea va purta data cererii de înregistrare internațională depusă în țara de origine, cu condiția ca cererea să fie primită de biroul internațional la termenul de 2 luni socotit de la această dată. Dacă cererea nu a fost primită în acest termen, biroul internațional o va înscrie la data la care a primit-o. Biroul internațional va notifica fără întârziere această înregistrare administrațiilor interesate. Mărcile înregistrate vor fi publicate într-o publicație periodică editată de biroul internațional, pe baza indicațiilor cuprinse în cererea de înregistrare. În ceea ce privește mărcile care conțin un element figurativ sau o grafică specială, regulamentul de aplicare va stabili dacă depunătorul este obligat să prezinte un clișeu.

5) În vederea publicității ce se va face în țările contractante mărcilor înregistrate, fiecare administrație va primi de la biroul internațional un număr de exemplare gratuite și un număr de exemplare cu preț redus ale publicației sus-menționate, proporțional cu numărul de unități indicate la articolul 16.4 a al Convenției de la Paris pentru protecția proprietății industriale, în condițiile stabilite de regulamentul de aplicare. Această publicitate va fi considerată în toate țările contractante ca deplin mulțumitoare și nu se va putea pretinde de la depunător nici un fel de altă publicitate.

ARTICOLUL 3 BIS

1) Fiecare țară contractantă poate, oricând, să notifice în scris directorului general al organizației (denumit în cele ce urmează „directorul general“), că protecția care rezultă din înregistrarea internațională nu se va extinde la acea țară decât în cazul când titularul mărcii o va cere în mod expres.

2) Această notificare nu va produce efect decât după 6 luni de la data comunicării ei, de către directorul general, celorlalte țări contractante.

ARTICOLUL 3 TER

1) Cererea de extindere a protecției care rezultă din înregistrarea internațională, la o țară care a făcut uz de facultatea acordată de articolul 3 bis, va trebui să facă obiectul unei mențiuni speciale în cererea prevăzută la articolul 3 alineatul 1.

2) Cererea de extindere teritorială formulată ulterior înregistrării internaționale va trebui să fie prezentată, prin administrația țării de origine, pe un formular prescris de regulamentul de aplicare. Ea va fi înregistrată imediat de biroul internațional, care o va notifica fără nici o întârziere administrației sau administrațiilor interesate. Ea va fi publicată în publicația periodică editată de biroul internațional. Această extindere teritorială va produce efecte cu începere de la data la care ea a fost înscrisă în registrul internațional; valabilitatea ei va înceta odată cu expirarea înregistrării internaționale la care ea se referă.

ARTICOLUL 4

1) Cu începere de la înregistrarea astfel făcută la biroul internațional în conformitate cu dispozițiile articolelor 3 și 3 ter, protecția mărcii în fiecare dintre țările contractante interesate va fi aceeași ca în cazul când

marca ar fi depusă direct în țara respectivă. Încadrarea în clase a produselor sau serviciilor, prevăzută la articolul 3, nu leagă țările contractante în ceea ce privește aprecierea sferei de protecție a mărcii.

2) Orice marcă care a făcut obiectul unei înregistrări internaționale va beneficia de dreptul de prioritate stabilit de articolul 4 al Convenției de la Paris pentru protecția proprietății industriale, fără a fi necesară îndeplinirea formalităților prevăzute la litera D a acestui articol.

ARTICOLUL 4 BIS

1) Atunci când o marcă care a fost depusă într-una sau mai multe dintre țările contractante a fost înregistrată ulterior de biroul internațional pe numele aceluiași titular sau al succesorului său în drepturi, înregistrarea internațională va fi considerată ca substituită înregistrărilor naționale anterioare, fără a fi prejudiciate drepturile câștigate în baza acestora.

2) La cererea celor interesați, administrația națională trebuie să ia notă de înregistrarea internațională în registrele sale.

ARTICOLUL 5

1) În țările în care legislația le dă acest drept, administrațiile cărora le va fi notificată de către biroul internațional înregistrarea unei mărci, sau cererea de extindere a protecției în conformitate cu articolul 3 ter, vor avea facultatea să declare că pe teritoriul lor nu se poate acorda protecție acestei mărci. Un astfel de refuz nu va putea fi opus decât în condițiile care ar fi aplicate, în virtutea Convenției de la Paris pentru protecția proprietății industriale, unei mărci depuse pentru înregistrare națională. Totuși, protecția nu va putea fi refuzată, nici chiar parțial, pentru singurul motiv că legislația națională nu îngăduie înregistrarea decât într-un număr limitat de clase, sau pentru un număr limitat de produse sau de servicii.

2) Administrațiile care vor dori să exercite această facultate vor trebui să notifice biroului internațional refuzul lor, indicând toate motivele, în termenul prevăzut de legislația lor națională și, cel mai târziu, înainte de expirarea unui an socotit de la data înregistrării internaționale a mărcii sau a cererii de extindere a protecției formulate în conformitate cu articolul 3 ter.

3) Biroul internațional va transmite fără întârziere administrației țării de origine și titularului mărcii sau mandatarului lui, dacă acesta a fost indicat biroului de către administrația respectivă, unul din exemplarele declarației de refuz astfel notificată. Cel interesat va avea aceleași căi de recurs ca și când marca ar fi fost depusă de el direct în țara în care protecția este refuzată.

4) Motivele de refuz al mărcii vor trebui să fie comunicate de biroul internațional celor interesați, la cererea lor.

5) Administrațiile care, în termenul sus-indicat de maximum un an, nu vor fi comunicat biroului internațional nici o hotărâre de refuz provizoriu sau definitiv cu privire la înregistrarea unei mărci sau la o cerere de extindere a protecției, vor pierde, în ceea ce privește marca în cauză, beneficiul facultății prevăzute la alineatul 1 al prezentului articol.

6) Invalidarea unei mărci internaționale nu va putea fi pronunțată de autoritățile competente fără a se fi dat posibilitatea titularului mărcii să-și valorifice drepturile în timp util. Invalidarea va fi notificată biroului internațional.

ARTICOLUL 5 BIS

Piese justificative privind legitimitatea folosirii unor anumite elemente în compunerea mărcii, cum sunt steme, blazoane, portrete, distincții onorifice, titluri, nume comerciale sau nume de persoane altele decât cel al depunătorului, sau alte inscripții asemănătoare care ar putea fi reclamate de administrațiile țărilor contractante, vor fi scutite de orice legalizare, precum și de orice formă de certificare alta decât aceea a administrației țării de origine.

ARTICOLUL 5 TER

1) Biroul internațional va elibera oricărei persoane care o va cere, în schimbul unei taxe stabilite prin regulamentul de aplicare, o copie a mențiunilor înscrise în registru cu privire la o anumită marcă.

2) Biroul internațional va putea, de asemenea, în schimbul unei remunerații, să preia efectuarea de cercetări de anterioritate pe baza mărcilor internaționale.

3) Extrasele din registrul internațional cerute pentru a fi produse într-una dintre țările contractante vor fi scutite de orice legalizare.

ARTICOLUL 6

1) Înregistrarea unei mărci la biroul internațional se face pentru o perioadă de 20 ani, cu posibilitatea de reînnoire în condițiile stabilite la articolul 7.

2) La expirarea unui termen de 5 ani de la data înregistrării internaționale, aceasta devine independentă de marca națională înregistrată în prealabil în țara de origine, sub rezerva dispozițiilor care urmează.

3) Protecția rezultând din înregistrarea internațională, care a făcut sau nu obiectul unei transmiteri, nu va mai putea fi invocată în total sau în parte atunci când, înăuntrul celor 5 ani de la data înregistrării internaționale, marca națională înregistrată în prealabil în țara de origine în conformitate cu articolul 1 nu va mai beneficia în total sau în parte de protecția legală în această țară. Aceasta se va întâmpla și atunci când această protecție legală va fi încetat ulterior ca urmare a unei acțiuni introduse înainte de expirarea termenului de 5 ani.

În caz de radiere voită sau din oficiu, administrația țării de origine va cere radierea mărcii la biroul internațional, care va proceda la efectuarea acestei operații. În caz de acțiune judiciară, administrația susmenționată va comunica biroului internațional, din oficiu sau la cererea solicitantului, copia de pe actul de introducere a acțiunii judiciare sau de pe oricare alt document care justifică introducerea acțiunii, precum și de pe hotărârea rămasă definitivă; biroul va face mențiuni despre aceasta în registrul internațional.

ARTICOLUL 7

1) Înregistrarea va putea fi mereu reînnoită pentru o perioadă de 20 ani, socotită de la expirarea perioadei precedente, prin simpla depunere a taxei de înregistrare de bază și, dacă este cazul, a taxelor de înregistrare suplimentare și a complementelor de taxă de înregistrare prevăzute de articolul 8 alineatul 2.

2) Reînnoirea nu va putea aduce nici o modificare înregistrării precedente în ultima sa formă.

3) Prima reînnoire efectuată în conformitate cu dispozițiile Actului de la Nisa din 15 iunie 1957 sau ale prezentului act va trebui să conțină indicația claselor clasificării internaționale la care se referă înregistrarea.

4) Cu 6 luni înainte de expirarea termenului de protecție, biroul internațional va reaminti titularului mărcii și mandatarului lui, printr-un aviz oficial, data exactă a acestei expirări.

5) În schimbul depunerii unei suprataxe stabilite prin regulamentul de aplicare, se va acorda un termen de grație de 6 luni pentru reînnoirea înregistrării internaționale.

ARTICOLUL 8

1) Administrația țării de origine va avea facultatea să stabilească după dorința sa și să perceapă în avantajul său o taxă națională, pe care ea o va pretinde de la titularul mărcii a cărei înregistrare internațională sau reînnoire este cerută.

2) Înregistrarea unei mărci la biroul internațional va fi supusă achitării prealabile a unei taxe de înregistrare internațională, care va cuprinde:

a) o taxă de înregistrare de bază;

b) o taxă de înregistrare suplimentară pentru orice clasă a clasificării internaționale în plus de a treia, în care vor fi încadrate produsele și serviciile la care se aplică marca;

c) un complement de taxă de înregistrare pentru orice cerere de extindere a protecției în conformitate cu articolul 3 ter.

3) Totuși, taxa de înregistrare suplimentară specificată la alineatul 2 litera b va putea fi achitată într-un termen care va fi stabilit de regulamentul de aplicare, dacă numărul claselor de produse sau de servicii a fost fixat sau contestat de biroul internațional, și aceasta fără a se aduce vreun prejudiciu datei de înregistrare. Dacă, la expirarea termenului menționat, taxa de înregistrare suplimentară nu a fost achitată, sau dacă lista produselor sau serviciilor nu a fost achitată, sau dacă lista produselor sau serviciilor nu a fost redusă de depunător în măsura necesară, cererea de înregistrare internațională va fi considerată abandonată.

4) Totalul anual al diferitelor încasări realizate de înregistrarea internațională, cu excepția celor prevăzute la literele b și c ale alineatului 2, va fi repartizat în părți egale între țările părți la prezentul act prin grija biroului internațional, după ce vor fi scăzute cheltuielile și obligațiile financiare cerute de aplicarea actului respectiv. Dacă, în momentul intrării în vigoare a prezentului act, o țară nu l-a ratificat încă sau nu a aderat încă la el, ea va avea dreptul, până la data la care va produce efect ratificarea sau aderarea sa, la o parte din excedentul de încasări calculat în baza actului anterior care i se aplică.

5) Sumele care provin din taxele de înregistrare suplimentare menționate la alineatul 2 litera b vor fi repartizate la expirarea fiecărui an între țările părți la prezentul act sau la Actul de la Nisa din 15 iunie 1957, proporțional cu numărul mărcilor pentru care a fost cerută protecția în fiecare dintre aceste țări în cursul anului expirat, acest număr fiind afectat, în ceea ce privește țările cu examinare prealabilă, de un coeficient care va fi stabilit prin regulamentul de aplicare. Dacă, în momentul intrării în vigoare a prezentului act, o țară nu l-a ratificat încă sau nu a aderat încă la el, ea va avea dreptul, până la data la care va produce efect ratificarea sau aderarea sa, la o parte din sumele calculate în baza Actului de la Nisa.

6) Sumele care provin din complementele de taxe de înregistrare menționate la alineatul 2 litera c vor fi repartizate după regulile de la alineatul 5 între țările care au făcut uz de facultatea prevăzută la articolul 3 bis. Dacă, în momentul intrării în vigoare a prezentului act, o țară nu l-a ratificat încă sau nu a aderat încă la el, ea va avea dreptul până la data la care va produce efect ratificarea sau aderarea sa, la o parte din sumele calculate în baza Actului de la Nisa.

ARTICOLUL 8 BIS

Titularul înregistrării internaționale poate, oricând, să renunțe la protecție în una sau în mai multe dintre țările contractante, printr-o declarație remisă administrației țării sale, pentru a fi comunicată biroului internațional, care o va notifica țărilor la care se referă această renunțare. Această declarație nu este supusă nici unei taxe.

ARTICOLUL 9

1) Administrația țării titularului va notifica de asemenea biroului internațional anulările, radierile, renunțările, transmiterile și alte schimbări aduse înscrierii mărcii în registrul național, dacă aceste schimbări modifică și înregistrarea internațională.

2) Biroul va înscrie aceste schimbări în registrul internațional, le va notifica la rândul său administrațiilor țărilor contractante și le va publica în publicația sa.

3) Se va proceda la fel în cazul când titularul înregistrării internaționale va cere să fie redusă lista produselor sau serviciilor la care se aplică înregistrarea.

4) Aceste operații pot fi supuse unei taxe, care va fi fixată prin regulamentul de aplicare.

5) Adăugarea ulterioară pe listă a unui nou produs sau serviciu nu poate fi obținută decât printr-un nou depozit efectuat în conformitate cu dispozițiile articolului 3.

6) Substituirea unui produs sau serviciu altuia este asimilată adăugării.

ARTICOLUL 9 BIS

1) Atunci când o marcă înscrisă în registrul internațional va fi transmisă unei persoane stabilite într-o țară contractantă alta decât țara titularului înregistrării internaționale, transmiterea va fi notificată biroului internațional de administrația țării cedentului. Biroul internațional va înregistra transmiterea, o va notifica celorlalte administrații și o va publica în publicația sa. Dacă transmiterea a fost efectuată înainte de expirarea termenului de 5 ani socotit de la data înregistrării internaționale, biroul internațional va cere consimțământul administrației țării noului titular și va publica, dacă este posibil, data și numărul de înregistrare a mărcii în țara noului titular.

2) În nici un caz nu va fi înregistrată transmiterea unei mărci înscrise în registrul internațional atunci când transmiterea este făcută în favoarea unei persoane care nu are dreptul să depună o marcă internațională.

3) Atunci când o transmitere nu a putut fi înscrisă în registrul internațional, fie ca urmare a refuzului țării noului titular de a-și da consimțământul, fie pentru că a fost făcută în favoarea unei persoane care nu are dreptul să ceară o înregistrare internațională, administrația țării fostului titular va avea dreptul să ceară biroului internațional să radieze marca din registrul lui.

ARTICOLUL 9 TER

1) Dacă cesiunea unei mărci internaționale pentru numai o parte din produsele sau serviciile înregistrate este notificată biroului internațional, acesta o va înscrie în registrul său. Fiecare dintre țările contractante va avea facultatea să nu admită validitatea acestei cesiuni, dacă produsele sau serviciile cuprinse în partea astfel cedată sunt similare cu cele pentru care marca rămâne înregistrată în favoarea cedentului.

2) Biroul internațional va înscrie, de asemenea, o cesiune a mărcii internaționale pentru numai una sau unele dintre țările contractante.

3) Dacă, în cazurile precedente, intervine o schimbare a țării titularului, administrația de care aparține noul titular va trebui, dacă marca internațională a fost transmisă înainte de expirarea termenului de 5 ani socotit de la data înregistrării, să dea consimțământul cerut de dispozițiile articolului 9 bis.

4) Dispozițiile alineatelor precedente nu sunt aplicabile decât sub rezerva aplicării articolului 6 quater al Convenției de la Paris pentru protecția proprietății industriale.

ARTICOLUL 9 QUATER

1) Dacă mai multe țări ale uniunii speciale convin să realizeze unificarea legilor lor naționale în materie de mărci, ele vor putea să notifice directorului general:

a) că o administrație comună se va substitui administrației naționale a fiecăreia dintre ele, și

b) că ansamblul teritoriilor țărilor respective va trebui să fie considerat ca o singură țară, pentru aplicarea totalității sau unei părți a dispozițiilor care precedă prezentul articol.

2) Această notificare nu va produce efect decât după 6 luni de la data la care ea va fi comunicată de directorul general celorlalte țări contractante.

ARTICOLUL 10

1) a) Uniunea specială are o adunare constituită din țările care au ratificat prezentul act sau care au aderat la el.

b) Guvernul fiecărei țări este reprezentat de un delegat, care poate fi asistat de supleanți, de consilieri și de experți.

c) Cheltuielile fiecărei delegații sunt suportate de guvernul care a desemnat-o, cu excepția cheltuielilor de deplasare și a indemnizațiilor de întreținere socotite pentru un delegat de fiecare țară membră, care sunt în sarcina uniunii speciale.

2) a) Adunarea:

i) se ocupă de toate problemele care se referă la menținerea și la dezvoltarea uniunii speciale și la aplicarea prezentului aranjament;

ii) dă directive biroului internațional cu privire la pregătirea conferințelor de revizuire, acordând cuvenita considerație observațiilor țărilor uniunii speciale care nu au ratificat prezentul act sau care nu au aderat la el;

iii) modifică regulamentul de aplicare și stabilește cuantumul taxelor de înregistrare menționate la articolul 8.2 și a celorlalte taxe privind înregistrarea internațională;

iv) examinează și aprobă rapoartele directorului general care se referă la uniunea specială și dă acestuia toate directivele utile în problemele care sunt de competența uniunii speciale;

v) stabilește programul, adoptă bugetul trienal al uniunii speciale și aprobă bilanțul ei;

vi) adoptă regulamentul financiar al uniunii speciale;

vii) creează comitetele de experți și grupurile de lucru pe care ea le consideră utile pentru realizarea obiectivelor uniunii speciale;

viii) hotărăște care sunt țările nemembre ale uniunii speciale și care sunt organizațiile interguvernamentale și internaționale neguvernamentale care pot fi admise la întrunirile sale în calitate de observatori;

ix) adoptă modificările articolelor 10 până la 13;

x) întreprinde orice altă acțiune potrivită pentru realizarea obiectivelor uniunii speciale;

xi) îndeplinește orice alte sarcini pe care le implică prezentul aranjament.

b) Asupra problemelor care interesează de asemenea și alte uniuni administrate de organizație, adunarea

statuează având cunoștință de avizul comitetului de coordonare al organizației.

3) a) Fiecare țară membră a adunării dispune de un vot.

b) Jumătate din țările membre ale adunării constituie cvorumul.

c) Cu toate dispozițiile subalineatului b, dacă, în timpul unei sesiuni, numărul țărilor reprezentate este mai mic de jumătate, dar este egal sau mai mare de o treime din numărul țărilor membre ale adunării, aceasta poate să ia hotărâri; totuși, hotărârile adunării, cu excepția celor care se referă la procedura sa, nu devin executorii decât atunci când sunt îndeplinite condițiile care urmează. Biroul internațional comunică aceste hotărâri țărilor membre ale adunării care nu au fost reprezentate, invitându-le ca, în termen de 3 luni de la data comunicării, ele să exprime în scris votul sau abținerea lor. Dacă, la expirarea acestui termen, numărul de țări care și-au exprimat astfel votul sau abținerea este cel puțin egal cu numărul de țări care a lipsit pentru a se atinge cvorumul în timpul sesiunii, hotărârile respective devin executorii, cu condiția ca, totodată, să fie întrunită majoritatea necesară.

d) Sub rezerva dispozițiilor articolului 13.2, hotărârile adunării se iau cu o majoritate de două treimi din voturile exprimate.

e) Abținerea nu este considerată ca vot.

f) Un delegat nu poate să reprezinte decât o singură țară și nu poate să voteze decât în numele acesteia.

g) Țările uniunii speciale care nu sunt membre ale adunării sunt admise la întrunirile ei în calitate de observatori.

4) a) Adunarea se întrunește o dată la fiecare 3 ani în sesiune ordinară în baza convocării directorului general și, în afara unor cazuri excepționale, în cursul aceleiași perioade și în același loc cu adunarea generală a organizației.

b) Adunarea se întrunește în sesiune extraordinară în baza convocării făcute de directorul general, la cererea unui sfert din țările membre ale adunării.

c) Ordinea de zi a fiecărei sesiuni este pregătită de directorul general.

5) Adunarea adoptă regulamentul său interior.

ARTICOLUL 11

1) a) Sarcinile referitoare la înregistrarea internațională, precum și celelalte sarcini administrative care revin uniunii speciale, sunt asigurate de biroul internațional.

b) Biroul internațional pregătește în special întrunirile și asigură secretariatul adunării și al comitetelor de experți și grupuri de lucru pe care acesta poate să le creeze.

c) Directorul general este cel mai înalt funcționar al uniunii speciale, pe care o reprezintă.

2) Directorul general și oricare dintre membrii personalului desemnat de el participă, fără drept de vot, la toate întrunirile adunării și ale oricărui comitet de experți sau grup de lucru pe care aceasta poate să le creeze. Directorul general sau un membru al personalului desemnat de el este din oficiu secretarul acestor organe.

3) a) Biroul internațional pregătește, în baza directivelor adunării, conferințele de revizuire a dispozițiilor aranjamentului, altele decât cele prevăzute de articolele 10 până la 13.

b) Biroul internațional poate să consulte organizații interguvernamentale și internaționale neguvernamentale pentru pregătirea conferințelor de revizuire.

c) Directorul general și persoanele desemnate de el participă la discuții în aceste conferințe, fără drept de vot.

4) Biroul internațional execută orice alte sarcini care îi sunt atribuite.

ARTICOLUL 12

1) a) Uniunea specială are un buget.

b) Bugetul uniunii speciale cuprinde încasările și cheltuielile proprii ale uniunii speciale, contribuția acesteia la bugetul cheltuielilor comune ale uniunilor, precum și, dacă este cazul, suma pusă la dispoziția bugetului conferinței organizației.

c) Sunt considerate ca fiind cheltuieli comune ale uniunilor, cheltuielile care nu sunt atribuite exclusiv uniunii speciale, ci de asemenea unei alte sau unor alte uniuni administrate de organizație. Partea uniunii speciale la aceste cheltuieli comune este proporțională cu interesul pe care îl prezintă pentru ea aceste cheltuieli.

2) Bugetul uniunii speciale este stabilit ținând seama de cerințele de coordonare cu bugetele celorlalte

uniuni administrate de organizație.

3) Mijloacele de finanțare a bugetului uniunii speciale sunt următoarele:

- i) taxele de înregistrare și alte taxe privind înregistrarea internațională, precum și taxele și alte sume datorate pentru serviciile pe care le prestează biroul internațional în numele uniunii speciale;
- ii) produsul vânzării publicațiilor biroului internațional care se referă la uniunea specială și drepturile aferente acestor publicații;
- iii) donațiile, legatele și subvențiile;
- iv) chiriile, dobânzile și alte diverse venituri.

4) a) Cuantumul taxelor de înregistrare menționate la articolul 8.2 și al celorlalte taxe privind înregistrarea internațională este fixat de adunare, în baza propunerii directorului general.

b) Acest cuantum este fixat în așa fel încât încasările uniunii speciale care provin din taxele de înregistrare, altele decât taxele suplimentare și complementele de taxe menționate la articolul 8.2 b și c, din taxe și celelalte surse de venituri, să asigure cel puțin acoperirea cheltuielilor biroului internațional care privesc uniunea specială.

c) În cazul când bugetul nu este adoptat înainte de începerea unui nou exercițiu financiar, bugetul anului precedent va fi reluat, în condițiile stabilite de regulamentul financiar.

5) Sub rezerva dispozițiilor alineatului 4 a, cuantumul taxelor și al sumelor datorate pentru celelalte servicii prestate de biroul internațional în numele uniunii speciale este fixat de directorul general, care raportează despre aceasta în fața adunării.

6) a) Uniunea specială are un fond de rulment constituit din remiterea unică a unei sume de către fiecare țară a uniunii speciale. Dacă fondul devine insuficient, adunarea hotărăște majorarea lui.

b) Valoarea remiterii inițiale a fiecărei țări pentru constituirea fondului menționat sau a participării ei la majorarea acestuia este proporțională cu contribuția țării respective, în calitatea ei de membră a Uniunii de la Paris pentru protecția proprietății industriale, la bugetul acestei uniuni pentru anul în cursul căruia este constituit fondul sau este hotărâtă majorarea.

c) Proporția și condițiile de remitere sunt hotărâte de adunare, în baza propunerii directorului general și cu avizul comitetului de coordonare al organizației.

d) Atât timp cât adunarea îngăduie ca fondul de rezervă al uniunii speciale să fie folosit ca fond de rulment, adunarea poate să suspende aplicarea dispozițiilor subalineatelor a, b și c.

7) a) Acordul cu privire la sediu, încheiat cu țara pe al cărei teritoriu se află sediul organizației, prevede că, dacă fondul de rulment este insuficient, această țară acordă avansuri. Cuantumul acestor avansuri și condițiile în care ele sunt acordate formează obiectul, în fiecare caz în parte, al unor acorduri separate între țara respectivă și organizație.

b) Țara prevăzută la subalineatul a și organizația au dreptul, fiecare, să denunțe printr-o notificare făcută în scris înțelegerea cu privire la acordarea de avansuri. Denunțarea produce efect la 3 ani după expirarea anului în cursul căruia a fost făcută notificarea.

8) Verificarea gestiunii este asigurată, în condițiile stabilite de regulamentul financiar, de una sau mai multe țări ale uniunii speciale, sau de controlori din afară care sunt, cu consimțământul lor, desemnați de adunare.

ARTICOLUL 13

1) Propuneri de modificare a articolelor 10, 11 și 12 și a prezentului articol vor putea fi prezentate de orice țară membră a adunării sau de directorul general. Aceste propuneri sunt comunicate de directorul general țărilor membre ale adunării cu cel puțin 6 luni înainte de a fi supuse examenului adunării.

2) Orice modificare a articolelor prevăzute la alineatul 1 este adoptată de adunare. Adoptarea se face cu trei pătrimi din voturile exprimate; totuși, orice modificare a articolului 10 și a prezentului alineat este adoptată cu patru cincimi din voturile exprimate.

3) Orice modificare a articolelor prevăzute la alineatul 1 intră în vigoare la o lună după primirea de către directorul general, din partea a trei pătrimi din țările care erau membre ale adunării în momentul când a fost adoptată modificarea, a notificărilor scrise de acceptare, efectuată în conformitate cu normele constituționale ale țărilor respective. Orice modificare a acestor articole acceptată în acest fel leagă toate țările care sunt

membre ale adunării în momentul când modificarea intră în vigoare, sau care vor deveni membre ale ei la o dată ulterioară.

ARTICOLUL 14

1) Fiecare țară a uniunii speciale care a semnat prezentul act poate să-l ratifice și, dacă nu l-a semnat, poate să adere la el.

2) a) Orice țară din afara uniunii speciale, parte la Convenția de la Paris pentru protecția proprietății industriale, poate să adere la prezentul act și să devină, prin aceasta, membră a uniunii speciale.

b) De îndată ce biroul internațional este informat că o astfel de țară a aderat la prezentul act, el adresează administrației acestei țări, în conformitate cu articolul 3, o notificare colectivă cu privire la mărcile care beneficiază, în acel moment, de protecția internațională.

c) Această notificare asigură, prin ea însăși, acestor mărci, beneficiul dispozițiilor precedente pe teritoriul țării respective și face să curgă termenul de un an în cursul căruia administrația interesată poate să facă declarația prevăzută la articolul 5.

d) Totuși, o astfel de țară poate să declare, atunci când ea aderă la acest act, că, cu excepția mărcilor internaționale care au făcut în prealabil în această țară obiectul unei înregistrări naționale identice încă în vigoare, și care vor fi imediat recunoscute la cererea celor interesați, aplicarea acestui act este limitată la mărcile care sunt înregistrate începând din ziua când aderarea devine efectivă.

e) Această declarație scutește biroul internațional de obligația de a face notificarea colectivă sus-indicată. El se limitează să notifice mărcile pentru care îi vor parveni, în termenul de un an de la aderarea noii țări, cererile de a beneficia de excepția prevăzută la sublineatul d, cu precizările necesare.

f) Biroul internațional nu face notificarea colectivă acelor țări care, atunci când aderă la prezentul act, declară că înțeleg să facă uz de facultatea prevăzută la articolul 3 bis. În afară de aceasta, țările respective pot să declare, concomitent, că aplicarea acestui act este limitată la mărcile care sunt înregistrate din ziua când aderarea lor devine efectivă; totuși, această limitare nu atinge mărcile internaționale care au făcut în prealabil, într-o astfel de țară, obiectul unei înregistrări naționale identice și care vor putea sta la baza unor cereri de extindere a protecției formulate și notificate în conformitate cu articolele 3 ter și 8.2 c.

g) Înregistrările de mărci care au făcut obiectul vreuneia dintre notificările prevăzute la acest alineat sunt considerate ca substituite înregistrărilor efectuate direct în noua țară contractantă înainte de data efectivă a aderării ei.

3) Instrumentele de ratificare și de aderare se depun directorului general.

4) a) Față de primele cinci țări care au depus instrumentele lor de ratificare sau de aderare, prezentul act intră în vigoare la 3 luni după depunerea celui de-al cincilea din aceste instrumente.

b) Față de orice altă țară, prezentul act intră în vigoare la 3 luni după data la care ratificarea sau aderarea ei a fost notificată de directorul general, în afara cazului când în instrumentul de ratificare sau de aderare s-ar fi indicat o dată posterioară. În acest ultim caz, prezentul act intră în vigoare față de această țară la data astfel indicată.

5) Ratificarea sau aderarea atrage de plin drept acceptarea tuturor clauzelor și asigurarea tuturor avantajelor stipulate de prezentul act.

6) După intrarea în vigoare a prezentului act, o țară nu va putea să adere la Actul de la Nisa din 15 iunie 1957 decât dacă ratifică totodată prezentul act sau dacă aderă la el. Aderarea la acte anterioare Actului de la Nisa nu este admisă, nici chiar odată cu ratificarea prezentului act sau cu aderarea la el.

7) Dispozițiile articolului 24 al Convenției de la Paris pentru protecția proprietății industriale se aplică prezentului aranjament.

ARTICOLUL 15

1) Prezentul aranjament rămâne în vigoare fără limită de durată.

2) Orice țară poate să denunțe prezentul act printr-o notificare adresată directorului general. Această denunțare atrage și denunțarea tuturor actelor anterioare și ea nu-și produce efectul decât față de țara care a făcut-o, aranjamentul rămânând în vigoare și executoriu față de celelalte țări ale uniunii speciale.

3) Denunțarea produce efect la un an după ziua în care directorul general a primit notificarea.

4) Facultatea de denunțare prevăzută de prezentul articol nu poate fi exercitată de o țară înainte de expirarea unui termen de 5 ani de la data la care ea a devenit membră a uniunii speciale.

5) Mărcile internaționale înregistrate înainte de data la care denunțarea devine efectivă, și care nu au fost refuzate în termenul de un an prevăzut la articolul 5, beneficiază în continuare, pe toată durata protecției internaționale, de protecția pe care ar avea-o dacă ar fi fost depuse direct în această țară.

ARTICOLUL 16

1) a) Prezentul act înlocuiește, în relațiile dintre țările uniunii speciale în al căror nume el a fost ratificat, sau care au aderat la el, începând din ziua în care el intră în vigoare față de ele, Aranjamentul de la Madrid din 1891, în formele sale anterioare prezentului act.

b) Totuși, fiecare țară a uniunii speciale care a ratificat prezentul act sau care a aderat la el rămâne legată în relațiile ei cu țările care nu au ratificat prezentul act sau care nu au aderat la el, de textele anterioare pe care ea nu le-a denunțat înainte de aceasta în virtutea articolului 12.4 al Actului de la Nisa din 15 iunie 1957.

2) Țările din afara uniunii speciale, care devin părți la prezentul act, îl aplică înregistrărilor internaționale efectuate la biroul internațional prin intermediul administrației naționale a oricărei țări a uniunii speciale care nu este parte la prezentul act, numai dacă aceste înregistrări internaționale satisfac condițiile care sunt prescrise de prezentul act pentru aceste țări. În ceea ce privește înregistrările internaționale efectuate la biroul internațional prin intermediul administrațiilor naționale ale țărilor din afara uniunii speciale care devin părți la prezentul act, aceste țări admit ca țara sus-menționată să le pretindă ca înregistrările să îndeplinească condițiile prescrise de cel mai recent act la care ea este parte.

ARTICOLUL 17

1) a) Prezentul act este semnat într-un singur exemplar în limba franceză și este depus pe lângă guvernul Suediei.

b) După consultarea guvernelor interesate, directorul general va întocmi texte oficiale în alte limbi pe care adunarea va putea să le indice.

2) Prezentul act rămâne deschis semnăturilor, la Stockholm, până la 13 ianuarie 1968.

3) Directorul general transmite două copii de pe textul semnat al prezentului act, certificate pentru conformitate de guvernul Suediei, guvernelor tuturor țărilor uniunii speciale și, la cerere, guvernului oricărei alte țări.

4) Directorul general înregistrează prezentul act la Secretariatul Organizației Națiunilor Unite.

5) Directorul general notifică guvernelor tuturor țărilor uniunii speciale semnăturile, depunerea instrumentelor de ratificare sau de aderare și a declarațiilor incluse în aceste instrumente, intrarea în vigoare a tuturor dispozițiilor prezentului act, notificările de denunțare și notificările făcute în aplicarea articolelor 3 bis, 9 quater, 13, 14.7 și 15.2.

ARTICOLUL 18

1) Până la intrarea în funcție a primului director general, mențiunile din prezentul act cu privire la biroul internațional al organizației sau la directorul general sunt considerate că se referă la Biroul Uniunii instituit prin Convenția de la Paris pentru protecția proprietății industriale, respectiv la directorul său.

2) Țările uniunii speciale care nu au ratificat prezentul act sau care nu au aderat la el pot să exercite, timp de 5 ani după intrarea în vigoare a convenției care instituie organizația, dacă vor dori, drepturile prevăzute de articolele 10 până la 13 ale prezentului act, ca și când ele ar fi legate de aceste articole. Orice țară care va dori să exercite aceste drepturi va depune în acest scop directorului general o notificare făcută în scris, care produce efect la data primirii ei. Țările care vor proceda astfel vor fi considerate ca membre ale adunării până la expirarea perioadei respective.

Drept care subscrișii, având convenita împuternicire în acest scop, au semnat prezentul act.

Făcut la Stockholm la 14 iulie 1967.